

Braile în 17 Februarie 1927

175/1

Domnule Baltasar,

Răspunsul acesta vine apă de târziu, fiindcă voiam să spună tot ce trebuie în legătură cu posibilitatea venirii d-tale aici. Îl doriam bine informat. Te rog să crezi că este. Am ni-am cutat nici un fel de do-
reală - și dacă nu ar fi fost de presos - nu ar fi regretat-o deloc, întrucât
ni-am înscris, întreaga dorința d-tale.

Spuneam în rândurile trecute că nu există în Braile 40 de adolescenți.
Să mă lămuresc. Dacă se chiamă adolescent cine are 18 ani, atunci am
mintit. Mă gândesc ce jalnice ar fi cele două ore, pe care voi ai să le
dăruie "prietenilor" d-tale de aici și văd ce stângheț ar fi d-ta însuși,
închis între peretii strâmți și neînțelegerii lor. "Eu să stau de vorbă cu
inimile lor, ei de vorbă cu lăcrimile mele". Dacă i-ai cunoaște domnule
Baltasar, și dacă ceea ce spun d-ta nu ar fi realmente trist, ai
râde. Braileii nici măcar "de treabă" nu sunt. Iar fetele nu își pot
venea încolore prostic, nici cu un romantism fermecat dar textul
simpatie. Ală dată simplă peste a veniri unui poet, le-ar fi dat
nopti de insomnie. Asta-ai constiute de propria lor valoare, sunt femi-
niste! Nu sîntem la unu (de fapt nu sîntem nimic) Nu cînta Chopin.
Repet ar fi fost o și desăvîrșit cetățu. E drept sunt la Braile 6 oameni
cu care o înțelegere ar fi fost posibilă, dar, prea puțin și prea săraci,
nu ar putea strănge decât o mică parte din ce trebuie.
Oricum, trecînd peste toate greutățile acestea, am încercat.

Mi-am speculat toate relațiile și tota stămintă. Rezultat desastros.
Mă e rugine să scriu ce măte răspunsuri mi-a căpătat. În definitiv
scriere - pentru că e comod și respectabil - poate spera dragoste pentru
câte, etata vreme câtă mi e vorba de mi sacrificiu mic. Foarte
putină lume a srit să înțeleagă că ceea ce le scriam eu nu era
măi asta măcar. Credemă! de rog, că îmi trebuie mult curaj pentru
ce să spun lucrurile acestea și să hămmes că au să te măhucăsi
Îmi amintesc de o după omisă stingherit petrecută la d-ta
acasă, când pentru cea de întâia oară mi-am dat seama că
pată de seilalt; oameni d-ta și să pătrâni totdeauna o inferioritate
grea: atitudine cavalerescă în împrejurări imunde, pentru oameni
imunsi. Încât mi protestat, pentru mine e hămmes că d-ta nu mi stăut
săchimini literatură din viață. Și îmi închei pri că trebuie să fie
o mare nenorocire.

Azi voi să găsești în vorbele astea o singură clipă de lucrare
mică

Josef Hechtel.

175.

Hdaay câteva cuvinte pentru păsarea de rău, de
a nu te fi văzut și aușit încă o dată în mai multe de plecare.
Indrăgese mult, dacă îți cer să-mi trimiți „Cei” și
poezia arătată la București, lui Hechtes?

Salutări și mulțumiri

M. Masuzweig.

Muzeul
Literar
Român

175/2

Muzeul
Literar
Român

175.